

Merhabalar sayın okurlar;

yazma serüvenime böyle zor bir konuyla başlamak, çok hoşuma gitti.
hepiniz kendinize, çevrenize, muhakkak bir bilene; bu soruyu uzun uzun sormuşsunuz
araştırmışsınızdır.

ünlü komedyenlerden birinin de dediği gibi: gelin hiç uğraşmayın, bizde hazır yaşanmış var.
ben çok uzun araştırmalar yaptım bu geçiş için. hele hele de; bir görme engelliysen, bu çok daha
düşündürücü ola biliyor.

günümüzdekilere biraz benzerlik taşıyan ilk akıllı cihazım: nokia'nın e72 modeliydi.
ta ki, yağmurlarda romantik bir ıslanış yaşayana kadar! o zamanlar cihazım, üç yaşını dolduruyordu.
izmirin sular seller altındaki bir akşamında, haşin bir yağmura kurban gitti güzelim e72'm!
yaklaşık 5-6 aydan beri de bir iphone almayı düşünüyordum ben.

bir iphone 5 aldım. aman allahım! cihaz hayallerimin de ötesindeydi. derken, üç yıl da bana o
yarenlik etti. daha sonra borç harç, bir iphone 6s aldım. onu da yaklaşık dört yıl kullandım.
inanılmaz deneyimler yaşadım ios'la. başladı beni şeytan dürtüklemeye: android al, android al!
ben emektar 6s'imın bataryasını değiştirip, bir kaç yıl daha kullanırım ümidini taşıırken; telefonum
servis kazasına kurban gitti! ben karalar bağladım, oturup ağladım! olur muydu? benim dağ gibi
iphone'uma kıyılır mıydı? helal olsun servise! on gün içinde bana yenilenmiş bir iphone gönderdiler.
peki ben o ara ne yapacaktım? tabi ki içimden gelen o çağrıya kulak verecektim. gidip bir android
cihaz alacaktım. peki beni bir android cihaz almaya yönelten neydi? apple, çok harika cihazlar
yapıyor; lakin içine bir pil koymayı unutuyor çoğu zaman.

zaman zaman şunu da düşünüyorum: kutudan şarj cihazlarını çıkardılar ya, yakında telefondan
pilleri de çıkartırlar mı?

nokia da böyleydi, ericsson da! tabi ericsson'un durumu biraz daha vahim di.

nokia'nın akılsız cihazlarının, muazzam batarya performansları vardı.

sözün kısası, gidip 2000 liraya, bir xiaomi note8 aldım.

bu paraya iphone almak? benim cihazın ikinci elini bulurdum ki; bu da hiç mantıklı olmazdı, on gün
sonra gelecek cihazımı düşününce.

aman allahım! cihazı elime aldım, çocukluğumuzda mahallede top oynadığımız sahaları anımsadım.
ulan telefon okadar büyük ki! benim 6s'ten sonra, bu bana tablet gibi geldi.

heyecanla kurulumlarını yaptık, cihazı teslim aldım. gidip bir fast food restorana oturdum. orada
kurcalarım bu telefonu dedim. abi ne mümkün! telefonun tuş kilidini açamıyorum! içinde görme
engelliler için bir ekran okuyucu geliyor. adı da: talkback. her ekranı kaydırdığımda, yaptığı işten
büyük bir haşırtı koparıyor; bir halta da yaramıyor benim gözümde. ben çabalıyorum bu ekranın
kilidini açayım diye, o adi cihaz direniyor sanki bana. kan ter içinde kaldım! derken: cihaz büyük ya,
alt kısmından avcuma oturttum, diğer elimi de çeneme yasladım. kara kara düşünüyorum "ben ne
halt yedim? ben ne halt yerim?" diye!birden bire birşeyi farkettim! ben cihazı sol elimle tutuyorum,
diğer elim de çenemde; ama telefonumda bir parmak dolaşüyor! az kalsın telefonu atıp kaçacaktım.
nebileyim ben bu çinlilerin huyunu. telefonun içinden parmak çıktı herhalde dedim kendi kendime.
aman bizi de parmaklamadan, kaçayım dedim! meğerse o tavukçunun servis yapan çalışan ablasının
narin ve yağlı parmaklarıymış benim sıfır; ama küstah telefonumun üzerinde dolanan esrarengiz
parmaklar. "hayırdır?" dedim. "abi tuş kilidini açamıyordun, ben de yardım edeyim dedim," dedi.
keşke yardıma yeltenmeden önce sorsaydı! peki ulan dedim! kız çağız tam 15 dakika sonra, kantere
batmış geldi; "abi galiba seni kazıklamışlar, bunun ekranı çalışmıyor dedi". nereden bilsin kız çağız
bizim ekran okuyucuların cilvesini? tabi ona olan kızgınlığım da geçti. benim yerime, o lanet telefon
ondan, bir başkasının telefonuna izinsiz parmak atmasının intikamını aldı.

çok başka duygular yaşıyordum! sanki çok aşık olduğum, çok hayran olduğum bir sevgilimden
ayrılmışım, yerini doldurmak için de hafif meşrep bir kadın gelmiş hissiyatı uyandırdı o note8 bende!
oradan sinirle kalktım.trene binip başka biryere gitmem gerekiyordu. trende de uğraşım hem
dedim kendi kendime! başıma gelecekleri bilsem, hiç der miydim?

sağ olsun hakan abi, o süreçte bana çok yardımcı oldu. çok akıl verdi. telefonu cebime koymaya
çalıştım, telefon sanki bir metre. yarısı iç cebimin dışında kaldı. ittirerek sığıştırdım cebime.

bindim trene. başladı telefon çalmaya. hakan abi arıyor. ben telefonu cebimden çıkartıyorum, çıkartıyorum; ama bir türlü sonu gelmiyor.

hani kemal sunal'ın bir filminde, ekmeğin içinden ip çekiyor çekiyor geliyor ya; benim iş de ona benzedi sanki!

çıkardım telefonu. cevaplama basıyorum açılmıyor. öyle kaydırıyorum, böyle kaydırıyorum, açılmıyor. yemin ediyorum, şu romanlarda okurken, bana çok havalı gelen, boncuk boncuk terlemek değimi, o an benim vücudumda dile geldi.

yanımdakiler, kendi aralarında konuşmaya başladı: "açamıyor herhalde, yazık ya!" diyerek bana yardıma koştular. tabi garibanlar hayatlarının yardım hatasını yaptıklarını ne bilsinler? izinsizce telefonumun kocaman ekranına daldı parmaklar. arkadaş, hakan abi de ne adammış, ver ha arıyor! telefonu da yeni aldım ya, kimseye de vermek istemiyorum. yanımdaki gençten bir çifti güvenilir buldum, onların izinsiz parmaklarına teslim ettim cihazı. derken trende bir kargaşa baş gösterdi! cıkcıklar, yazık ayollar, eyvahlar, tühtühler... en son teyzenin biri galeyana geldi: ALLAH belasını versin, bu çocuğu böyle sahipsiz dışarı salanların demez mi? ortalık iyice karıştı. trenin ortasında bir konsey kuruldu, benim telefonumun cevaplanması lazım. bu arada da, ben insanlara anlatmaya çalışıyorum: onda ekran okuyucu var, normal kullanamazsınız, yapmayın, etmeyin, diye; ama kimse beni dinlemiyor. harıl harıl kendi aralarında uğraşıyorlar.

hakan abi, hala arıyor.

en son ben, buldum diye haykırdım! cebimden kulaklığımı çıkardım, telefona taktım, ortasındaki tuşa basınca, hakan abinin sesi, kulaklarımı doldurdu.

ona da biraz sayındım falan, o bana bir şeyler anlattı, yatıştı biraz.

meğerse telefon çalarken, iki parmağımı, soldan sağa çekecekmişim.

eve gittim. hala tuş kilidini açamıyorum.

telefon cevaplarken iki parmağı öğrendim ya, hemen hareket kombinasyonlarıma iki parmakla yapılanları ekledim. derken, iki parmağı yukarı bi kaydardım, o fiş sesiyle birlikte, kilit açıldı anosu kulaklarıma en tatlı fısıltıları duymuş hissi verdi.

çok uzattım değil mi?

vallahi bunları yaşadım! ne yapayım ki? oldu bir kere!

bir gün bu küstah telefonla uğraştım, ikinci gün iyice çözmüştüm işi.

inanmayacaksınız belki ama, üçüncü gün başkalarına işlem tarif eder olmuştum.

tabi bu aldığım note8 cihazının kronik bir sensör arızası varmış. gidip mi store'a derdimi anlatınca, sağ olsunlar hemen yardımcı oldular. cihazım kontrolden geçtikten sonra; aradaki farkı ödeyip, istediğim herhangi bir cihazı alabileceğimi söylediler.

kendi taktıkları ekran koruyucu camın parasını bile ödediler.

bir mi9t aldım. onunla da öyle kötü bir deneyimim olmadı.

android açık kaynaklı bir program, kendinize göre özelleştiriyorsunuz! laflarını duyarsınız sağdan soldan. peki ne dir bunun açılımı? şöyle ki: cihazda bütün ayarları siz elinizle yapıyorsunuz. bu kimine göre iyi bir seçenek; kimini de yoran bir seçenek olabiliyor. her iş için bol alternatifli bir uygulama yelpazesi var. bazen bu bolluk sıkıntılara da sebep olabiliyor.

çok seçici davranmak gerekiyor.

bir görmeyen telefon kullanıcısı için; çok problem yaratacak durumları yok; ama bu işlere çok merakınız yoksa bazı zamanlar size yeni sövme şekilleri öğrete biliyor. bu konu da kendimi bayağı geliştirdim diye bilirim!

şu bir gerçek: iphone'un rahatlığı yok; ama iphone'un sınırları da yok.

bir yere dosya aktar, başka yerden dosya al, müzik indir, indirdiğin müziği zil sesi yap, çok daha fazla hafızaya daha az para öde, arada program olmadan verileri bilgisayara aktar, bilgisayardan aktar, hafıza kartı tak, telefon görüşmelerini kaydet, ve de benim için en cazip özelliği; seni yarı yolda bırakmayacak doygun bir pil gücü.

daha benim aklıma gelmeyen, birsürü farklı özelliği var.

çok uzattım;ama son olarak şunları söyleyeyim:

eğer bol paranız ve bu işlere pek merakınız yoksa, gidin bir apple cihaz alın. eğer bütçeniz kısıtlıysa, uğraşmayı seviyorsanız, yeni birşeyler denemek istiyorsanız. başaracağınıza da inanıyorsanız, bir android cihaz alın.

yıllarca bizim görme engelliler camiasında; sanki tek bir cihaza mahkummuşuz hissiyatı uyandırıldı. ben bunun böyle olmadığını bizzat test ettim ve öyle olmadığını gördüm.

şimdi bir telefon satın almak istersem; artık param hangi iphone modeline yeter, diye düşünmeyeceğim. hangi telefon modelinin daha iyi özellikleri var? hangisinin şekli daha hoş? hatta hangisinin daha hoş renkleri var sorusunu soracağım kendime ve satıcılara? gerçi onlar da şu klasik cevapları verecekler: abi sizin arkadaşlar iphone alıyor; ya da işte o zaman hangi cihaz daha çok satılıyorsa onu kastederek : abi ben de bunu kullanıyorum.

burada kesiyorum.

bir sonraki yazımda da: bir android cihaz alırken, nelere dikkat etmeliyiz? sorusunu cevaplayacağım. hoşça kalın.